

Thánh Kinh Báo

NĂM THỨ 11

AOUT-SEPTEMBRE 1941

SỐ 126-127

«HÃY ĐI MAU!»

(Lu-ca 14 : 21)

CHANG những truyền-báo và dạy-dỗ, Đức Chúa Jê-sus còn lấy chính thân làm gương sáng cho chúng ta phải kịp đi rao-giảng Tin-Lành. Từ trong lòng Cha nơi cung-diện vinh-quang của Thiên-dàng, Ngài đã xuống cõi đời tội-lỗi tối-lắm, nhan-nhân những thù-nghịch, cảm-hờn, nghi-ngờ và ghen-ghét. Đương khi Ngài thi-hành chức-vụ trên thế-gian, bao phen Kinh-Thánh chép rồ: «Chúa đi ra.» Xem như trong sách Mác 1 : 29-39, quyền thiêng đưng tỏ ra chữa bệnh, mưa phước đưng đổ xuống đời-dào, thì Chúa nóng-nảy phán rằng: «Chúng ta hãy đi nơi khác,... để ta cũng giảng đạo ở nơi đó nữa.» Phải, Chúa bỏ hết ra đi để chịu chế-nhạo, khinh-dễ, chối-bỏ và đóng đinh vào Thập-tự-giá.

Ôi! Hỡi độc-giả đã tin Chúa, anh em không thể thỏa lòng nhóm-hợp sáng Chúa-nhật, dự buổi cầu-nguyện, giúp đời chút khi giảng cho người ngoại, còn thì bỏ mặc ức triệu «chiên khác» (Gi. 10 : 16) không biết danh JÊ-SUS và lòng yêu-thương Ngài, sa vào mồ-mả tuyệt-vọng và bị hư-mất đời đời. Nguyên Thánh-Linh đặt sự sốt-sắng của Đức Chúa Jê-sus vào lòng chúng tôi, hầu cho chúng tôi noi gương Ngài mà «đi mau» tìm chiên lạc, đưa về cõi sống đời đời!

Chưa xong, sao đã vội nghĩ?

NHÌN-XEM công-việc Chúa trên dải đất Đông-dương, chúng ta thấy sự cứu-vớt 23 triệu linh-hồn luân-vong còn tiến-hành chậm lằm. Thật là

cảnh-tượng «lửa xe, nước gạo,» hoặc là nắm muối bỏ xuống đại-dương. Thế mà chúng ta nỡ để mặc mưu cảm-dỗ, coi thường việc Chúa, bững-bờ với sự cần-yếu gấp-rút của vô-số tội-nhơn mà Đấng Christ cũng đã chết thay cho. Các nhà giảng rải-rác hầu khắp Bắc-kỳ chỉ chiêu-rọi một ánh sáng Tin-Lành hiu-hắt: trong số mười ngàn làng, chưa tới một trăm có người tin theo Đấng Christ. Ở Trung, Nam-kỳ, tạ ơn Chúa, có nhiều nhóm tin-đồ nêu cao ngọn đuốc cứu-rỗi hơn, nhưng số người chưa nghe Tin-Lành còn làm cho ta run-rẩy thương-hại. Ở Cao-miên và Ai-lao, hơn-dân tản-mác, rất khó đồn danh Cứu-Chúa khắp nơi.

Mỗi một linh-hồn quý-giá vô-song kia há chẳng thúc-giục Hội-Thánh, kêu-gọi anh em tỉnh giấc mê-muội vì trễ-nải mà kịp «đi mau» rao-giảng Tin-Lành cứu-rỗi sao? Nhưng, lạ thay, trong mấy năm gần đây số sách của Phước-âm Ấn-quán ở Hà-nội bán ra sụt đi, chớ không tăng lên. «Hỡi anh em, không nên như vậy» (Gia-cơ 3 : 10). Nguyên Đức Chúa Trời cho toàn-thể Hội-Thánh Đổng-dương một cuộc phục-hung từ thiên-thượng, đến nỗi ai nấy hăng-hái xông giựt linh-hồn khỏi nanh-vuốt tàn-khốc của ma-qui!

Khi bậc vĩ-nhơn cất bước «đi ra»

NẠN cháy lớn ở thành *Chicago* thiêu mất nhà-thờ của *D. L. Moody*, một bậc vĩ-nhơn trong làng truyền-đạo. Trong giờ thử-thách nặng-nề ấy, ông được mặc lấy quyền-phép thiên-thượng, đi giảng Tin-Lành khắp các

miền nói tiếng Anh. Hàng triệu người được nghe, hàng mấy chục vạn người được cứu. Rồi ông lại được một nhà-thờ đồ-sộ hơn tại *Chicago*, thêm vào đó một trường Kinh-Thánh hằng năm có hơn hai ngàn sanh-viên học-tập.

Ông *John Wesley* cũng «đi ra» khỏi chi-hội mình, suốt mấy chục năm cỡi ngựa đi giảng châu-lưu. Hằng năm đi tới sáu, bảy ngàn cây số, khi qua đời, ông thỏa lòng thấy Hội-Thánh do mình sáng-lập có 76 ngàn giáo-hữu. «Đi ra» có lẽ phải hi-sinh lớn, nhưng chiến-sĩ chân-chính của Đấng Christ chẳng hề tiếc đã vâng theo tiếng Ngài.

Vốn là con một nhà truyền-đạo nghèo-túng, ông *Beaverbrook* nhờ cần-lao mà bước lên địa-vị giàu-sang, làm chủ một tờ báo lớn nhất thế-giới. Tuy vậy, ông nói ở mấy truyền-thanh rằng: «Nếu tôi được sống lại cuộc đời, tôi sẽ làm người truyền-đạo, vì tin rằng chỉ có chức-vụ ấy giúp ích cho hơn-loại hơn hết.»

Quyết «đi ra» ư? Phải từ-giã kẻ yêu-dấu, sinh-hoạt kham-khở, «bỏ hết mà theo Đức Chúa Jê-sus.» Nhưng chúng ta há chẳng sẵn lòng đi hết đường với Đấng đã phó mạng sống trên Thập-tự hầu cho ta được cứu-rỗi?

Bàn tay từ-ái lo-liệu chu-toàn

CÓ bao giờ anh em nghĩ rằng trong những ngày cuối-cùng trước khi Đấng Christ tái-lâm này, Đức Chúa Trời lo-liệu cho các sứ-giả của Ngài «đi ra» mau-chóng, chẳng? Khi bản-báo chủ-nhiệm còn thơ-ấu, đường xe-lửa không đặt khắp nơi như bây giờ, còn ở Đông-dương khi ấy đã làm gì có. Xưa kia ở xứ này người ta đi bộ, đi xe, cồng, kiệu, ngựa, vừa nhọc-nhẫn, vừa mất thì-giờ, lại còn lo cướp-bóc dọc đường là khác.

Vậy có sao ngày nay khắp thế-giới đường xe-lửa như mạng nhện giăng, đường cái nối liền nước này với nước nọ rất tiện cho xe hơi và xe máy, lại thêm tàu thủy, tàu bay và máy vô-

tuyến truyền-thanh? Há chẳng phải vì Chúa nhìn thế-đại này bằng con mắt yêu-mến và thương-xót, sao? Há chẳng phải vì Ngài thấy nền văn-minh sắp bị tan-vỡ đến nơi, nên phải soi sáng cho trí-óc người đời phát-minh các thứ đó, hầu giúp cho Tin-Lành cứu-rỗi duy-nhứt vang-dậy khắp bốn phương? Đành rằng lời tiên-tri phải được ứng-nghiem, nhưng với lòng yêu-thương muôn đời không đổi, Đức Chúa Trời «không muốn cho một người nào chết mất, song muốn cho mọi người đều ăn-năn» (II Phi-e 3: 9).

Phần thưởng dành cho kẻ «đi ra»

CHÚNG ta hẳn nhớ, Hội-Thánh đầu-tiên tại Giê-ru-sa-lem không vâng theo mạng-lệnh: «Hãy đi khắp thế-gian,» nên Chúa phải khiến họ «gặp cơn bắt-bớ dữ-tợn,... tin-đồ đều phải chạy tan-lạc» (Sứ 8: 1). Nguyên tình-hình ấy không cần thực-hiện ở Đông-dương! Anh em hãy nhớ lời Chúa phán rằng: «Tối lại, không ai làm việc được.» Thật thế, cửa Tin-Lành ở nhiều nước đã đóng lại rồi. Nhưng lời hứa này đáng thúc-giục lòng ta: «Người nào vừa đi vừa khóc đem giống ra rải, ắt sẽ trở về cách vui-mừng, mang bó lúa mình» (Thi 126: 6). Nguyên Thần-Linh của Hội-Thánh đầu-tiên hành-động giữa vòng chúng tôi cho đến chừng nào mỗi một tin-đồ nóng-nảy làm chứng về Chúa!

Chúng ta đương chờ-đợi, lúc hoàn-thành sự cứu-chuộc mình, tức là sự tái-lâm của Đức Chúa Jê-sus, khi ấy mạng-lệnh «Hãy đi ra» sẽ đổi thành: «Hãy đến.» Bây giờ những ngày «đi ra» chịu đau-đớn, sầu-thảm, nhọc-nhẫn sẽ đổi thành vui-mừng, hớn-hở, yên-nghỉ, và chúng ta «sẽ không ra khỏi đó nữa» (Khải 3: 12), vì sẽ gặp Chúa trên không-trung với muôn triệu người được cứu trong mọi thời-đại và ở khắp mọi nơi. Phần thưởng quý-báu thay! «Chúng ta sẽ ở cùng Chúa luôn luôn» (I Tê 4: 17). — T. K. B.